Τιμή ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 30 Ἐκδίδεται κατὰ μῆνα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ' ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1882. ΑΡΙΘ. 10

Η ΦΑΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΚΙΑ (Ἴδε σελ. 148)

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀνεδημοσίευσις τῶν περιεχομένων

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μας φίλοι,

Ἡ «Διάπλασις» ἐσκόπευε νὰ σᾶς προξενήσῃ μίαν ἔκπληξιν, πολὺ εὐχάριστον ἔκπληξιν· ἦτο ἑτοίμη νὰ σᾶς ἀναγγείλῃ μὲ τοῦτο τὸ φυλλάδιον ὅτι ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1883 θὰ ἐξεδίδετο δὶς τοῦ μηνός.

Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως ὅλοι ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῆ ἄλλοτε νὰ ἐκδίδεται δὶς τοῦ μηνὸς μὲ τὴν αὐτὴν συνδρομήν, ἂν οἱ συνδρομηταί της ἐγίνοντο 10,000. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ συνδρομηταὶ ἤργησαν εἰς τὸν δρόμον, ὡς παιδία ἐπιστρέφοντα τὸ ἑσπέρας ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ ἡ «Διάπλασις» εἶχε χάσει τὴν ὑπομονήν της, εἶχεν ἀποφασίσει δίχως νὰ τοὺς περιμένῃ πλέον, νὰ ἀρχίσῃ τὴν δὶς τοῦ μηνὸς ἔκδοσιν, μὲ ὀλίγην, πολὺ ὀλίγην αὔξησιν τῆς συνδρομῆς, μόνον κατὰ ἓν φράγκον· ἀλλὰ μὲ 12 μόνον σελίδας ἀντὶ τῶν 16 ἃς νῦν ἔχει.

Νὰ τὴν ἐβλέπετε ἐκείνην τὴν ἀγγελίαν! θὰ τὴν κατεφιλεῖτε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν σας. Πόσα ὡραῖα σχέδια εἶχεν ἡ «Διάπλασις», τί μεταρρυθμίσεις, τί βελτιώσεις ἐσκόπευε νὰ κάμῃ! καὶ ἤδη ἐφαντάζετο τὰ δροσερὰ πρόσωπά σας νὰ ροδοκοκκινίζουν, τοὺς ζωηροὺς ὀφθαλμούς σας ν' ἀπαστράπτουν ἀπὸ χαρὰν καὶ τὰ χαριτωμένα σας χεράκια ζητοῦντα μὲ ἀνυπομονησίαν νὰ γράψουν τὸ ὄνομά σας εἰς τὴν ἐσώκλειστον περὶ συνδρομῆς ἀγγελίαν. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα σχέδια ἀνετράπησαν ὡς χάρτινος πύργος ὑπὸ τὸ φύσημα κανενὸς ἐξ ὑμῶν. Ἕνεκα τῆς νέας νομισματικῆς διατιμήσεως αἱ περισσότεραι τῶν δαπανῶν τῆς «Διαπλάσεως» αὐξάνουσιν αἴφνης· καὶ ἐν ᾧ τὸ φύλλον ἦτο ὑπὸ τὰ πιεστήρια διὰ νὰ τυπωθῇ μετὰ τῆς ἀγγελίας ἐκείνης, ἐσταματήσαμεν τὴν τύπωσιν, καὶ ἐθέσαμεν τὴν ἀγγελίαν ταύτην ἀντὶ ἐκείνης· καὶ τοῦτο ἔγεινεν αἰτία κατὰ μέγα μέρος νὰ βραδύνῃ τόσον πολὺ τὸ φυλλάδιον τοῦτο. Μετεβάλομεν λοιπὸν ἀπόφασιν, διότι ἐσκέφθημεν ὅτι ἐκείνη ἡ αὔξησις δὲν θὰ ἦτο ἐπαρκὴς ἕνεκα τῆς νέας νομισματικῆς διατιμήσεως καὶ τῆς αὐξήσεως τῶν περισσοτέρων δαπανῶν, ὡς εἴπομεν, καὶ ὅτι ἦτο ἀνάγκη ν' ἀναβιβάσωμεν τὴν συνδρομὴν εἰς φρ. 3,50 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ 4,50 διὰ τὸ ἐξωτερικόν, μολονότι θὰ ἐξεδίδετο μὲ δώδεκα μόνον σελίδας. Ἀλλὰ ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἴσως πολλοὶ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» δὲν θὰ ἠδύναντο τόσον εὐκόλως νὰ τὴν ἀποκτήσωσιν. Ἐνῷ, ἀπεναντίας, ἡ «Διάπλασις» δὲν ἐννοεῖ νὰ χάσῃ, νὰ στερηθῇ οὐδὲ ἕνα κἂν μικρὸν της φίλον. Καὶ τοιουτοτρόπως ἀπεφάσισε νὰ ἐκδίδεται καὶ πάλιν ἅπαξ τοῦ μηνός, νὰ σᾶς ἐπισκέπτεται, ὡς πρωτομηνιά, τὴν ἀρχὴν ἑκάστου μηνός.

Ἀλλὰ δὲν θὰ μείνῃ ὅπως εἶνε· ἐσκόπευε, μὲ τὴν δὶς τοῦ μηνὸς ἔκδοσιν, νὰ κάμῃ πολλὰς μεταρρυθμίσεις, καὶ βελτιώσεις τὰς πλείστας τῶν ὁποίων θὰ διατηρήσῃ καὶ τώρα.

Α'. Ἐσκόπευε νὰ σᾶς ἔρχεται μὲ ἓν χρωματιστὸν φορεματάκι, ἴσως τριανταφυλλί, δηλαδὴ μὲ ἓν ἐξώφυλλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ὑπῆρχον διάφοροι γνωστοποιήσεις, αἵτινες θὰ σᾶς ἔλεγον φιλοφρονέστατα, ποῦ πωλεῖται τὸ καλλίτερον χαρτί, ἢ τὰ καλλίτερα βιβλία, ἢ τόσα ἄλλα πράγματα τὰ ὁποῖα σᾶς χρησιμεύουν, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε θὰ ἦσαν πολὺ ὀρεκτικαί διότι θὰ ὡμίλουν περὶ κουφέτων καὶ σοκολάτας, καὶ θὰ σᾶς ἐδείκνυον μὲ τὸν δάκτυλον τὸν δρόμον τοῦ καλλιτέρου ζαχαροπλαστείου. — Αἴ, λοιπόν, τὸ ἐξώφυλλον θὰ διατηρηθῇ καὶ διὰ τὴν ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἔκδοσιν.

Β'. Εἶχε σκοπὸν ν' ἀφαιρέσῃ τὰς περὶ τῶν σελίδων γραμμὰς διὰ νὰ περιλαμβάνῃ περισσοτέραν ὕλην. — Τοῦτο θὰ γείνῃ καὶ τώρα καὶ θὰ περιλαμβάνῃ πολὺ περισσοτέραν ὕλην, ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ ἀπελευθερωθῇ καὶ ἡ τελευταία σελὶς τῆς ὁποίας αἱ γνωστοποιήσεις θὰ μετενεχθῶσιν εἰς τὸ ἐξώφυλλον.

Γ'. Εἶχε παραγγείλει νὰ τῇ στείλωσιν εὐρωπαϊκὰς εἰκόνας, καλλιτεχνικωτάτας, διὰ τὴν δὶς τοῦ μηνὸς ἔκδοσιν. — Αἴ, λοιπὸν θὰ τὰς ἔχῃ καὶ τώρα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1883.

Δ'. Εἶχε προσκαλέσει καὶ ἄλλους τακτικοὺς συνεργάτας διὰ τὴν διπλῆν αἴθουσαν τὴν ὁποίαν ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ. — Τώρα θὰ τοὺς διατηρήσῃ καὶ διὰ τὴν μίαν μόνην.

Αὐταὶ εἶνε αἱ βελτιώσεις ὅσαι εἶνε δυνατὸν νὰ μείνουν καὶ διὰ τὴν ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἔκδοσιν, ἀλλὰ πόσας ἄλλας ἐσκόπευε νὰ κάμῃ, αἱ ὁποῖαι μόνον μὲ τὴν δὶς τοῦ μηνὸς ἔκδοσιν ἠδύναντο νὰ γείνωσι; παραδείγματος χάριν εἶχεν ἀποφασίσει νὰ δημοσιεύῃ καὶ μεγάλα διηγήματα, τὰ ὁποῖα τώρα θὰ τὰ δημοσιεύῃ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς «Διαπλάσεως» περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁποίας ἴδε τὴν ἀγγελίαν ἐν σελίδι 158.

Ἀλλ' ἕνεκα τῆς νέας νομισματικῆς διατιμήσεως, τῶν σπουδαίων μεταρρυθμίσεων καὶ βελτιώσεων, τὰς ὁποίας προώριζε διὰ τὴν δὶς τοῦ μηνὸς ἔκδοσιν καὶ τὰς ὁποίας θὰ διατηρήσῃ, ὡς εἴδετε, καὶ ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἐκδιδομένη, πρὸ πάντων δὲ ἕνεκα τῆς προσθήκης τοῦ ἐκ τεσσάρων σελίδων ἐξωφύλλου, ἐπειδὴ δι' ὅλα αὐτὰ ὑποβαλλόμεθα εἰς ὑπερβολικὰς δαπάνας, ἐγένετο ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ἀνὰ 50 λεπτὰ εἴς τε τὴν ἐσωτερικὴν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν συνδρομὴν ὥστε νὰ εἶνε ἡ συνδρομή ἐν Ἑλλάδι φρ. 2,50 καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. 3,50 (*) ὄντες βέβαιοι ὅτι ὄχι μόνον θὰ εὐχαριστηθῶσιν οἱ ἀγαπητοί μας συνδρομηταί, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐκπλαγῶσι πῶς ἀπήλαυσαν τόσα πράγματα μὲ τόσην μηδαμινὴν αὔξησιν τῆς συνδρομῆς.

Καὶ ἡ δὶς τοῦ μηνὸς λοιπὸν ἔκδοσις;

Ὦ, μὴ ἀνησυχεῖτε! Ἡ «Διάπλασις» δὲν τὸ παραιτεῖ τὸ σχέδιον τοῦτο· τὸ ὀνειρεύεται νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ ἐπιθυμεῖ ὄχι μόνον νὰ ἐκδίδεται δὶς τοῦ μηνός, ἀλλὰ καὶ μὲ 16 σελίδας, καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἰδίαν συνδρομήν, ἂν διὰ τῶν δραστηριῶν ἐνεργειῶν σας κατορθώσητε νὰ ἐγγράψητε τοὺς ἀπαιτουμένους εἰσέτι πρὸς τοῦτο συνδρομητάς.

Λοιπὸν σᾶς ἐσωκλείομεν ἀγγελίας τὰς ὁποίας ἀφίνομεν πλέον εἰς τὴν προθυμίαν σας νὰ γεμίσητε μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα ὀνόματα. Ὅσον δὲ διὰ τὴν ἰδικήν σας συνδρομήν

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΑΝΑΝΕΩΣΗΤΕ

αὐτὴν ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς ἐπισκέπτηται καὶ κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος ἡ «Διάπλασις», ὅτε μάλιστα θὰ ἔχῃ τόσας καὶ τόσας βελτιώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις καὶ ἐξώφυλλον καὶ εὐρωπαϊκὰς εἰκόνας κ.τ.λ. κ.τ.λ. Διότι ἡ «Διάπλασις», ὡς γνωρίζετε, ἀπέκτησε δύο λαμπρὰς συνηθείας:

Α'.) Ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, νὰ παύῃ τὴν ἀποστολὴν τῶν φυλλαδίων της πρὸς ὅσους δὲν ἐδήλωσαν ὁριστικῶς, ἀποστέλλοντες συγχρόνως καὶ τὴν συνδρομήν των, ὅτι θέλουσι νὰ τὴν λαμβάνωσι καὶ κατὰ τὸ ἐπὶὸν ἔτος.

Β'.) Νὰ δωρῇ πρὸς τοὺς ἐγκαίρως ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομήν των, ὡς καὶ πρὸς τοὺς ἐγγραφομένους ἐγκαίρως διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, ἓν βιβλιάριον κομψότατον.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο λοιπὸν πρὸς ὅσους ἀποστείλουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ ἔτος 1883 τὸ πολὺ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. θὰ δωρήσωμεν κομψότατον βιβλιάριον περιέχον διηγήματα ἐκ τῶν ὡραιοτάτων τοῦ διασήμου

ΑΝΔΕΡΣΕΝ

ἐντελῶς ἀμετάφραστα καὶ ἀνέκδοτα εἰς τὴν Ἑλληνικήν, μεταφρασθέντα δὲ πρὸς τοῦτο ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ συνεργάτου μας

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ.

Παρατηρησις. Ἵνα διευκολύνωμεν τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ συνδρομητάς μας εἰς τὸ ν' ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν των καὶ λάβωσιν ἑπομένως καὶ τὸ δῶρον, θὰ τοῖς ἀποστείλωμεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἀπόδειξιν τῆς συνδρομῆς διὰ τοῦ διανομέως τῆς «Διαπλάσεως», πρὸς ὃν οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομήν των δύνανται νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν λαμβάνοντες τὴν ἀπόδειξίν μας.

Ὅσοι δὲ ἐκ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ συνδρομητῶν μας λαμβάνουσι τὸ φύλλον διὰ τῶν κυρίων ἀνταποκριτῶν μας καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ τὸ λαμβάνωσι δι' αὐτῶν καὶ κατὰ τὸ 1883 παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν αὐτοῖς ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἐγκαιρότερον τὴν συνδρομήν των, ὅπως καὶ οἱ κύριοι ἀνταποκριταὶ προφθάσωσιν ἐγκαίρως νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας· διότι τὰ Διηγήματα τοῦ Ἄνδερσεν θὰ δωρηθῶσι τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1883 ἀποκλειστικῶς πρὸς μόνους τοὺς συνδρομητὰς τῶν ὁποίων ἡ διὰ τὸ ἔτος 1883 συνδρομὴ θὰ ἔχῃ ληφθῇ ἐν τῷ Γραφείῳ μας μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου ἐ.ἔ.

Η Διευθυνσις

(*) Λεπτομερεστέρας πληροφορίας περὶ τῶν ὅρων τῆς συνδρομῆς καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ἴδε σελίδα 160.

Η ΦΑΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΚΙΑ

(Ἴδε τὴν ἐν σελίδι 145 εἰκόνα)

Γιατί, μικρὰ περιστεράκια,
ὅλφ χαρὰ καὶ ἡδονὴ
μὲ τὰ λευκά σας τὰ φτεράκια
πετᾶτε γύρω 'στὴ Φανή;

Καὶ δὲν φοβεῖσθε μὴ θελήσῃ
γιὰ νὰ σᾶς πιάσῃ ζωντανὰ
καὶ μέσ' τὴν κάμαρη σᾶς κλείσῃ
νὰ ζῆτ' ἐκεῖ παντοτεινά;

Πέτε, μικρά μου, ποιὸς σᾶς φέρει
καὶ χωρὶς φόβο καὶ 'ντροπὴ
φιλεῖτε τὸ μικρό της χέρι
κι' αὐτὴ σᾶς βλέπει χαρωπή;

Ἀ! τὸ γνωρίζω ποιὸς σᾶς φέρει,
ἡ ἀθωότης μοναχή,
γιατ' ἡ ψυχή της εἶνε ταῖρι
μὲ τὴ δική σας τὴν ψυχή.

Λοιπόν, μικρὰ περιστεράκια,
ὅλφ χαρὰ καὶ ἡδονὴ
μὲ τὰ λευκά σας τὰ φτεράκια
πετᾶτε γύρω 'στὴ Φανή.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀγαπητὴ «Διάπλασις»,

Εἰξεύρω ὅτι μεταβαίνεις σχεδὸν πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες, ὅτι σὲ ἀναγινώσκουν χιλιάδες παιδίων, ὅτι σὲ περιμένουν ἀνυπομόνως, ὅτι σὲ ἀγαποῦν, ὅτι σὲ ἀκούουν ὁσάκις τοῖς εἴπῃς κάτι τι. Εἰξεύρω προσέτι πόσον φροντίζεις περὶ τῆς ἀναπτύξεως, τῆς διαμορφώσεως, τῆς ἠθικοποιήσεως τῶν ἀγαπητῶν σου ἀναγνωστῶν. Διὰ τοῦτο θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ θέσῃς εἰς ἐνέργειαν καὶ ἄλλο μέσον διαπαιδαγωγήσεως αὐτῶν, ἐλπίζων ὅτι οἱ μικροί σου φίλοι θὰ σὲ ἀκούσουν καὶ πάλιν μετὰ μεγίστης προθυμίας. Θὰ σὲ παρακαλέσω, δηλαδή, νὰ προτείνῃς εἰς αὐτοὺς νὰ συστήσωσιν Ἑταιρείας πρὸς προστασίαν τῶν ζῴων.

Μερικὰ παιδία εὑρίσκουν, φαίνεται, πολλὴν εὐχαρίστησιν, νὰ *βασανίζουν τὰ ζῷα· εἰσέρχεσαι* εἰς μίαν οἰκίαν καὶ βλέπεις ἓν γατουδάκι εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ὁποίου σκληροκάρδια τινὰ παιδία ἔχουν δέσει ἓν βαρὺ πρᾶγμα — μίαν ὀμβρέλλαν πολλάκις! — καὶ τὸ κτυπῶσι καὶ τὸ βιάζουσι νὰ βαδίσῃ· καὶ τὸ καϋμένον βαδίζει κλονιζόμενον, σύρεται ἀγωνιῶν, στυλόνον καλὰ τοὺς πόδας του ὅπως στηριχθῇ καὶ μὴ πέσῃ· ἐξέρχεσαι εἰς τὸν δρόμον καὶ βλέπεις παιδία τινα συνηγμένα καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἕνα σκύλον· τί συμβαίνει; τὰ καπὰ ἐκεῖνα παιδία προσέδεσαν εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ σκύλου ἕνα τενεκὲν ἢ παληοκατσαρόλαν, καὶ ὁ σκύλος τρέχει κατατρομαγμένος, ἐκ τοῦ κρότου τὸν ὁποῖον προξενεῖ, καὶ τρέχει, καὶ τρέχει, καὶ στρέφει ὀπίσω ἀγωνιῶδες βλέμμα ὡσὰν νὰ λέγῃ πρὸς τὰ παιδία ἐκεῖνα — κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν μὲ λυπεῖται; καὶ τὰ παιδία θορυβοῦν, τρέχουν κατόπιν του, γελῶντα, πηδῶντα ξεκαρδιζόμενα, τρελλὰ ἀπὸ τὴν χαράν των. Ἄλλα πάλιν συλλαμβάνουν μυῖας, τὰς τρυποῦν μὲ μίαν βελόνην, τὰς φονεύουν καὶ διασκεδάζουν! Τί νόστιμα ποῦ σπαρταροῦν, τί ἀστεῖα ποῦ ψυχορραγοῦν! Ὦ! Ἄλλα ἁρπάζουν τὰς φωλεὰς τῶν πτηνῶν, ἀποχωρίζουν τὰ μικρὰ ἀπὸ τὰς μητέρας των, τὰ βασανίζουν, τὰ μαδοῦν ζωντανά, τὰ τυφλόνουν, τὰ στραγγαλίζουν!...

Τί θὰ γίνουν αἱ ψυχαὶ τῶν παιδίων τούτων, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τόσον μικρὰν ἡλικίαν συνείθισαν νὰ εὐχαριστῶνται εἰς τὴν δυστυχίαν, εἰς τὴν ἀγωνίαν, εἰς τὸν φόνον ἑνὸς πλάσματος τοῦ Θεοῦ; Ἡ χεὶρ τοῦ λεμβούχου, ἢ τοῦ γεωργοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιδερμὶς ἐσκληρύνθη καὶ ἔκαμε τύλους ἀπὸ τὴν κώπην ἢ ἀπὸ τὴν δικέλλαν, ἕνεκα τῆς τραχύτητός της δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῇ πλέον διὰ τῆς ἁφῆς τὰ ἀπαλώτερα πράγματα, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον οὐδὲ τὰ σκληρότερα. Καὶ αἱ καρδίαι αἱ ὁποῖαι ἐσκληρύνθησαν, αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν τύλους, ὄχι ἀπὸ τὴν εὐγενῆ ἐργασίαν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀσπλαγχνίαν, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ αἰσθανθῶσί ποτε συγκίνησιν, φιλανθρωπίαν, εὐσπλαγχνίαν, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ παραγάγωσί ποτε εὐγενὲς αἴσθημα, εὐγενῆ παλμόν;

Ἄλλα παιδία δὲν εἶνε τόσον σκληρὰ καὶ δὲν κακοποιοῦσι τὰ ζῷα· ἀλλ' ὅταν βλέπουν ἄλλα νὰ τὰ βασανίζουν, μένουν ἀπαθῆ, δὲν αἰσθάνονται καμμίαν λύπην, δὲν αἰσθάνονται καμμίαν ἀγανάκτησιν, τοὐλάχιστον δὲν δεικνύουν· ἡ τοιαύτη ἀπάθεια τῶν παιδίων τούτων εἶνε ἀσυγχώρητος· οὐδὲ ἐλαχίστην κἂν εὐαισθησίαν δὲν ἔχουσιν ὅπως συγκινηθῶσιν ἀπὸ τὰ βάσανα ἑνὸς ὄντος τὸ ὁποῖον κινδυνεύει; καὶ ἂν ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνειθίσουν εἰς τὰ τοιαῦτα θεάματα καὶ καταστραφῇ ἡ εὐαισθησία των καὶ σκληρυνθῇ ἡ

καρδία των, πῶς θὰ λυπηθῶσί ποτε τοὺς ἀξίους λύπης, πῶς θὰ εὐσπλαγχνισθῶσι τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην εὐσπλαγχνίας;

Ἀλλὰ τὰ περισσότερα παιδία οὔτε σκληρὰ εἶνε ὅπως βασανίζουν τὰ ζῷα, οὔτε ἀναίσθητα ὅπως μὴ ἀγανακτῶσι διὰ τὰ βάσανα αὐτῶν. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ ἀγαθὰ καὶ εὐαίσθητα παιδία πρέπει νὰ σχηματίσωσιν εἰς τὰ σχολεῖά των, ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ἐπίβλεψιν τῶν διδασκάλων των ἢ διδασκαλισσῶν των, ἑταιρείας πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ζῴων, ὡς διαμαρτύρησιν κατὰ τῶν σκληρῶν καὶ τῶν ἀναισθήτων. Ὡσὰν νὰ τοῖς λέγουν: Ὄχι! δὲν ὑποφέρομεν νὰ κακοποιῆτε τὰ ζῷα, οὔτε σᾶς ἐπιτρέπομεν νὰ τὰ κακοποιῆτε, καὶ θὰ κάμωμεν ὅ,τι εἰμποροῦμεν ὅπως τὰ ἀπαλλάττωμεν ἀπὸ τὰς χεῖράς σας· θὰ θεωρῶμεν εὐτυχίαν μας νὰ τὰ σώζωμεν ἀπὸ τὰ βάσανα ἢ ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ νὰ ἐμποδίζωμεν καὶ σᾶς νὰ κάμετε ἔγκλημα!

Καὶ τότε πολλὰ παιδία, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε κυρίως κακά, ἀλλὰ πράττουσι τὸ κακὸν δίχως νὰ τὸ ἐννοῶσι, θὰ συγκινηθῶσι, θὰ μετανοήσωσι, θὰ παύσωσι. Δὲν θὰ θέλωσι πλέον νὰ εἶνε κακοποιοί. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ὁ κύκλος τῶν καλῶν παιδίων θ' αὐξάνῃ, τὰ σκληρὰ παιδία θὰ προσέρχωνται καθημέραν εἰς τὰ εὐαίσθητα παιδία, καὶ ἡ ἑταιρεία πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ζῴων θ' ἀποκτήσῃ πολλὰ μέλη, καὶ τὰ ταλαίπωρα ζῷα θὰ εὕρωσι τὴν ἡσυχίαν των. Ἀλλ' ἂν μερικὰ ἐξ αὐτῶν τῶν παιδίων θέλωσι νὰ μείνωσι σκληρά, θέλωσι νὰ βασανίζωσιν ἀκόμη τὰ ζῷα, τότε τὰ καλὰ παιδία πρέπει νὰ τὰ τιμωρήσωσι: νὰ παύσωσι νὰ τ' ἀγαπῶσι, ν' ἀρχίσωσι νὰ τὰ περιφρονῶσι, διότι θὰ εἶνε ἄξια περιφρονήσεως· νὰ παύσωσι νὰ τὰ συναναστρέφωνται διότι δὲν πρέπει ν' ἀναμιγνύωνται μὲ τόσον σκληρόκαρδα παιδία. Καὶ τότε θὰ τ' ἀναγκάσωσι νὰ μετανοήσωσι.

Εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Ἑλβετίαν, καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν, νομίζω, ὑπάρχουσι πολλαὶ τοιαῦται ἑταιρεῖαι παιδίων αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται μὲ ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τοῦ εὐσπλάγχνου σκοποῦ των καὶ κατορθοῦσι θαύματα. Τὰ μέλη ἑκάστης ἑταιρείας πληρόνουσι κατὰ μῆνα ἓν μικρὸν ποσὸν καὶ σχηματίζουσι ταμεῖον καὶ ὁσάκις μάθωσιν ὅτι κακόν τι παιδίον ἔχει ζῷόν τι ἢ πτηνὸν καὶ τὸ βασανίζει, τρέχουσι, τὸ ἀγοράζουσι, καὶ τὸ ἀφίνουσιν ἐλεύθερον. Πόσα μικρὰ κυνάρια μὲ χαρὰν ὑλακτοῦντα ἢ παίζοντα ἀναμεταξύ των, πόσα γατουδάκια τὰ ὁποῖα θωπεύει, λείχει, ξερολούει μὲ τὸν πόδα της ἡ μήτηρ των, ἐν ᾧ ῥουθουνίζει γλυκά, γλυκά, πόσα πτηνὰ πτερυγίζοντα μὲ χαρὰν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον καὶ φαιδρῶς κελαδοῦντα, θὰ ἦσαν νεκρὰ ἂν δὲν ὑπῆρχον αἱ ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν ζῴων ἑταιρεῖαι, καὶ πόσην εὐγνωμοσύνην θὰ αἰσθάνωνται πρὸς τὰ ἀγαθά, τὰ γενναῖα ἐκεῖνα παιδία! ἀλλὰ καὶ ἡ καρδία τῶν παιδίων τούτων ἀπὸ μέσα τί εὐχαριστημένη θὰ κτυπᾷ!...

Αἱ τοιαῦται ἑταιρεῖαι συντελοῦν πολὺ εἰς τὴν διάπλασιν τῆς καρδίας τῶν παιδίων· διότι συνειθίζουν τὴν ψυχὴν εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν· τὰ παιδία δὲν πρέπει ἀπὸ τὰ βιβλία μόνον νὰ μανθάνουν τὰς καλὰς πράξεις· εὐτυχὴ πολὺ εἶνε τὰ παιδία ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα δίδεται ἀφορμὴ νὰ τὰς μάθουν καὶ πειραματικῶς, νὰ τὰς κάμουν *αὐτὰ τὰ ἴδια· ὅταν τις μάθῃ μουσικήν, καὶ εἰμ*πορεῖ νὰ τραγῳδῇ ἢ νὰ ἐκτελῇ ἓν μουσικὸν τεμάχιον δι' ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου, τότε αἰσθάνεται πολὺ ἐντελέστερον, βαθύτερον, τὴν ἀξίαν, τὸ θέλγητρον τῆς μουσικῆς καὶ τὴν ἀγαπᾷ περισσότερον· ἡ εὐεργεσία εἶνε ἓν εἶδος μουσικῆς τὴν ὁποίαν τραγῳδεῖ ἡ καρδία καὶ τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν αἱ χεῖρες· καὶ ὅστις αἰσθανθῇ τὰς συγκινήσεις, τὸ θέλγητρον τῆς εὐεργεσίας, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ εὐεργετῶν. Αἱ ἑταιρεῖαι λοιπὸν αὗται γυμνάζουν τὰ παιδία ἀπὸ τὴν παιδικήν των ἡλικίαν εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν.

Εἰς τὰ σχολεῖα καταβάλλεται μεγάλη προσοχὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μνήμης δι' ἀποστηθίσεων, ἀπαγγελιῶν κτλ., ἀλλὰ δὲν καταβάλλεται οὐδεμία φροντὶς πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς εὐαισθησίας τοῦ παιδίου, καὶ πρὸς καλλιεργίαν τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων. Αἱ ἑταιρεῖαι αὗται αἱ ὁποῖαι συγκρατοῦν καθ' ἡμέραν ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παιδίου πρὸς τὴν εὐσπλαγχνίαν, αἱ ὁποῖαι γεμίζουν τὰς σκέψεις του μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος ὅτι πρέπει νὰ σώσῃ τὰ ἀδίκως βασανιζόμενα καὶ φονευόμενα ζῷα, αἱ ὁποῖαι κρατοῦσι τὴν ψυχήν του ἄγρυπνον, ἕτοιμον νὰ χαρῇ διὰ τὴν σωτηρίαν ἑνὸς ζῴου, καὶ ἕτοιμον ν' ἀγανακτήσῃ καὶ νὰ λυπηθῇ διὰ τὰ βάσανα ἑνὸς ἄλλου, ἀναπληροῦσι τὴν ἔλλειψιν ταύτην, ἀναπτύσσουσι τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ παιδίου. Μία ἀτμομηχανὴ ἂν δὲν ἐργάζεται ἀλλὰ μένῃ ἀκίνητος, σκωριάζει, φθείρεται· καὶ ἡ ψυχὴ εἶνε ἓν εἶδος ἀτμομηχανῆς, καὶ ἂν δὲν ἔχῃ γενναῖα, μεγάλα αἰσθήματα νὰ τὴν κινῶσι, σκωριάζει, δηλαδὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐργασθῇ πλέον, νὰ πράξῃ ποτὲ καλόν, ὠφέλιμον, μέγα τι οὔτε διὰ τὴν Πατρίδα, οὔτε διὰ τὴν κοινωνίαν.

Διὰ τοῦτο, ἂν σύ, ἀγαπητὴ «Διάπλασις», προτείνῃς τὴν σύστασιν τοιούτων Ἑταιρειῶν(*) καὶ γείνῃς τὸ κέντρον αὐτῶν, θὰ συνεχίσῃς τὸ παιδαγωγικώτατον πρόγραμμά σου, θὰ προσθέσῃς ἓν ἄρθρον ἀκόμη εἰς αὐτό, διότι καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου θὰ ἐκτελεσθῇ ὁ εὐγενὴς τοῦ προγράμματός σου σκοπός: Νὰ ἠθικοποιηθῶσι τὰ παιδία, ὄχι δι' ἀξέστων συμβουλῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως τοῦ καλοῦ, διὰ τῆς αὐτενεργείας αὐτῶν, καὶ διὰ τῆς συνεργασίας τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδίας τῶν πρὸς ἑλληνοπρεπῆ αὐτῶν διαμόρφωσιν.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

(*) ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ». — Ἡ «Διάπλασις» πρὸ πολλοῦ παρετήρησεν ὅτι πολλὰς καὶ καλὰς πράξεις ὑπὲρ τῶν ζῴων θὰ ἔπραττον οἱ ἑλληνόπαιδες καὶ θὰ ἐξησκοῦντο εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν, ἂν ὑπῆρχον καὶ ἐν Ἑλλάδι προστατευτικαὶ ἑταιρεῖαι τῶν ζῴων, ὁποῖαι εἶνε εἰς πολλὰ ἄλλα Κράτη τῆς Εὐρώπης. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ τοὺς εἰς τὰ διάφορα μέρη Συνδρομητάς της, νὰ συστήσωσι τοιαύτας ἑταιρείας, κατὰ τὸν κανονισμόν, τὸν ὁποῖον ἔχει ἤδη ἑτοιμάσει καὶ ἐπεξεργασθῇ ἐπίτηδες δι' ἑλληνόπαιδας, καὶ τὸν ὁποῖον θέλει δημοσιεύσει εἰς ἓν τῶν πρόσεχῶν φυλλαδίων της μετὰ τῶν ἀναγκαίων ὁδηγιῶν. Ἡ «Διάπλασις», γενομένη κέντρον τοιαύτης κινήσεως ὄχι μόνον ἀγαθοεργοῦ ἀλλὰ καὶ παιδαγωγικωτάτης, εἶνε βεβαία ὅτι θέλει εὕρει προθυμοτάτους καὶ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους ὅπως συντελέσωσι διὰ τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν προτροπῶν των ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου σκοποῦ.

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΖΩΙΩΝ

Ὑπῆρχε μίαν φορὰν ἓν παιδίον, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Παρασκευᾶς. Ἦτο εὐγενὲς καὶ καλὸν παιδίον, ἀλλ' ἐνίοτε ἐλησμόνει τὰς συμβουλὰς τῆς μητρός του. Μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ ἔπαιζεν εἰς τὸν μικρὸν κῆπον ὅστις ἦτο ὄπισθεν τῆς οἰκίας των, παρετήρησεν ἕνα Βάτραχον, ὁ ὁποῖος ἐπήδα ἐπὶ τῆς πρασίνης χλόης.

Φαίνεται ὅτι ηὐχαριστήθη ὁ Παρασκευᾶς διότι παρετήρησε τὸν Βάτραχον. Ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν γελῶν καὶ κτυπῶν μὲ τόσην δύναμιν τὰς παλάμας του, ὥστε τὸ ταλαίπωρον ζῷον ἀμέσως ἐσταμάτησε, καὶ μὲ πολλὴν ταπείνωσιν περιέμενε τί θ' ἀπογείνῃ.

Ὁ Παρασκευᾶς δὲν εἶχε σκληρὰν καρδίαν, ἀλλ', ὅπως πολλὰ μικρὰ παιδία, ἦτο πολλάκις ἀσυλλόγιστος. Ἅμα ὁ Βάτραχος ἐστάθη:

— Αἴ! σύ, ἐμπρὸς δά, προχώρει, εἰδεμὴ θὰ σοῦ τῆς βρέξω! ἐφώναξεν ὁ Παρασκευᾶς. Ἀλλ' ὁ Βάτραχος τὰ εἶχε χάσει ἀπὸ τὸν τρόμον του καὶ δὲν ἐκινεῖτο. Ὁ Παρασκευᾶς λοιπὸν κατεβύθασε τὴν ῥάβδον εἰς τὴν ῥάχιν του μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε ὁ δυστυχὴς Βάτραχος ἀνεπήδησεν ἕως ἐκεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὸν πόνον.

Τότε συνέβη κάτι τι παράδοξον.

Ὁ Βάτραχος σηκωθεὶς ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων του ποδῶν, ἤνοιξε τὸ μεγάλον του στόμα καὶ εἶπε:

— Μικρέ μου κύριε, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Παρασκευᾶς, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, δὲν εἶχεν ἀκούσει νὰ ὁμιλοῦν τὰ ζῷα, ὠπισθοχώρησε κρατῶν ὑψωμένην τὴν ῥάβδον του, ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς του γουρλωμένους ἀπὸ ἔκπληξιν, καὶ τὸ στόμα του ὀρθάνοικτον.

Ὁ Βάτραχος δὲ πάλιν οὔτε στιγμὴν δὲν κατεβίβαζε τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὸν Παρασκευᾶν, ἀλλ' ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐζήτει νὰ κυττάζῃ μὲ τὰ βλέμματά του ἕως μέσα εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἔξαφνα ἀπὸ μίαν τρύπαν τῆς θύρας τοῦ ὑπογείου τῆς οἰκίας ἐξῆλθε μία Γάτα, καὶ ἰδοῦσα τὴν παράδοξον ταύτην σκηνήν, ἐπλησίασε καὶ

ἀφ' οὗ ἔδηξεν ὡς νὰ ἐκαθάριζε τὸν λάρυγγά της, ἐνιαούρισεν ὀλίγον, καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Τί τρέχει;

Ὁ Παρασκευᾶς ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς πέτρα, ἀκούων μίαν Γάταν νὰ ὁμιλῇ· μόνον δὲ ἓν πρᾶγμα ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ, τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν, ὅστις ἐστράφη πρὸς τὴν Γάταν ὀρθάνοικτος, ὡς ἦτο, ἐν ᾧ τὸν ἄλλον, ἐπίσης ὀρθάνοικτον ἐκράτει ἀκίνητον, καὶ εἵλκυε πρὸς τὸν ἑαυτόν του, ὡς νὰ ἦτο μαγνήτης, τὸ βλέμμα τοῦ Βατράχου.

— Ὁ Παρασκευᾶς ἔκαμε πρὸ ὀλίγου μίαν κακὴν πρᾶξιν, εἶπεν ὁ Βάτραχος χωρὶς νὰ κινήσῃ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ παιδίον.

— Τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ἡ Γάτα.

— Μ' ἐκτύπησε μὲ αὐτὴν τὴν ῥάβδον τὴν ὁποίαν κρατεῖ ὑψωμένην ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Βάτραχος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας Ποντικὸς ἐξέβαλε τὴν μακρουλὴν κεφαλήν του ἀπὸ μίαν τρύπαν τοῦ ὑπογείου.

Αἱ τρίχες τῆς Γάτας ἤρχισαν νὰ ἀνορθοῦνται ἅμα τὸν παρετήρησε, καὶ ἐμουρμούρισε καὶ ἔγλειψεν ὀλίγον τὰ χείλη της. Ἀλλά, ἐπειδὴ ἐκείνη ἡ ἡμέρα ἦτο ἡμέρα τῶν παραδόξων πραγμάτων, ὁ Ποντικὸς οὔτε ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ἀπειλητικὴν στάσιν τῆς Γάτας, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του καὶ τρέξας πλησίον τῶν ἄλλων τετραπόδων συναδέλφων του τὰ ἐχαιρέτισε μὲ σοβαρότητα, καὶ μὲ φωνὴν αὐστηρὰν ἠρώτησε:

— Τί συμβαίνει ἐδῶ πέρα;

Ἡ Γάτα ἡ ὁποία δὲν ἠσθάνετο πλέον ὄρεξιν νὰ καταβροχθίσῃ τὸν Ποντικόν, ἀπήντησεν:

— Αὐτὸ τὸ κακόπαιδον ἐκτύπησε 'ς τὴν ῥάχιν τὸν φίλον Βάτραχον μὲ αὐτὸ τὸ ῥαβδί.

— Ὤ! ὤ! ἐφώναξεν ὁ Ποντικός. Καὶ τί νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ κάμωμεν τώρα;

— Νὰ τὸν πᾶμε ς' τὸν κριτὴ τὸν Βοῦν, εἶπεν ὁ Βάτραχος καί, νεύσας μὲ τὴν κεφαλήν του εἰς τὸν Παρασκευᾶν, ἐπήδησεν εἰς τὴν θύραν, χωρὶς διόλου ν' ἀποσπάσῃ τὸ βλέμμα του ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ Παρασκευᾶς ἠκολούθησε τὸν Βάτραχον ὡς νὰ τὸν ἔσυρε κάτι τι κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντισταθῇ. Ὄπισθεν αὐτοῦ παρηκολούθουν ἡ Γάτα καὶ ὁ Ποντικὸς ἀποτελοῦντες τὴν ὀπισθοφυλακὴν τῆς παραδόξου ταύτης συνοδείας.

Ὁ Βάτραχος ἐβάδισε κατ' εὐθεῖαν εἴς τινα ἀγρὸν ἐκεῖ πλησίον ὅπου ἔβοσκεν ἓν Βῶδι. Τὸ Βῶδι ἀνεσήκωσε τὴν κεφαλήν του, διώρθωσε τὰ ματογυάλιά του, καὶ τοὺς ἐπερίμενε μὲ μεγάλην σοβαρότητα νὰ ἔλθουν.

Ἅμα ἔφθασαν πλησίον του, ὁ Βάτραχος ἔλαβε μὲ σέβας τὸν λόγον καὶ εἶπεν:

— Ἐντιμότατε κύριε Βοῦ, τὸ παιδίον αὐτὸ μὲ ἐπλήγωσε σπουδαίως εἰς τὴν ῥάχιν.

— Ἐπίθεσις καὶ τραῦμα μὲ πρόθεσιν ἀναιρέσεως, ἐψιθύρισε μὲ βαρεῖαν φωνὴν τὸ Βῶδι, τὸ ὁποῖον εἶχε σπουδάσει τὰ νομικὰ καὶ εἴξευρεν ἐκτὸς ἄλλων δικηγορικῶν φράσεων καὶ ταύτην, ἡ ὁποία σημαίνει: ἐπετέθη ἐναντίον του καὶ τὸν ἐκτύπησε μὲ σκοπὸν νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Τὸ Βῶδι λέγον ταῦτα προσήλου τοὺς μεγάλους του ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ Παρασκευᾶ καὶ τὸν παρετήρει μὲ ἀξιοπρεπὲς βλέμμα.

— Νὰ τεθῇ ὑπὸ κράτησιν εἰς τὴν στιγμήν· πᾶσα ἄλλη προσθήκη εἰς τὴν κατηγορίαν εἶνε περιττή.

Ὁ Παρασκευᾶς ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

— Νὰ παραπεμφθῇ ἀμέσως ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ κακουργοδικεῖον διὰ νὰ ἀποφανθῶσιν οἱ ἔνορκοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Βοῦς.

Δηλαδὴ μὲ ἄλλους λόγους τὸν ἔστειλε νὰ τὸν δικάσουν ἐκεῖ ὅπου δικάζουν τοὺς κακούργους, καὶ τοὺς φονεῖς.

— Ἡμεῖς δὲν ἀναβάλλομεν τὰς δίκας μας ὅπως κάμνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ τὰς τελειόνομεν γρήγορα, προσέθηκεν ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον, τὸ Βῶδι βλέπον πάλιν τὸν Παρασκευᾶν μὲ τὸ σοβαρόν του βλέμμα.

Μία ἀκρὶς τὴν ὁποίαν ἕως ἐκείνην τὴν στιγμὴν κανεὶς δὲν τὴν εἶχεν ἴδει, ἀνεπήδησε μὲ τὸ ῥόπαλόν της, δηλαδὴ τεμάχιον ἀχύρου, διότι τοιοῦτο ῥόπαλον ἁρμόζει εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς ἀκρίδος, καὶ ἔλαβε μαζῇ της καὶ ὡδήγησε μακρὰν τὴν Γάταν, τὸν Βάτραχον, καὶ τὸν Ποντικόν. Ὁ Παρασκευᾶς τοὺς παρετήρει κρυφὰ κρυφὰ ἕως ὅτου ἔγειναν ἄφαντοι· καὶ τότε, ἐπειδὴ τοῦ ἔκαμε νεῦμα ὁ Βοῦς νὰ καθήσῃ, ἐκάθισεν ἐπὶ ἑνὸς λίθου, μία δὲ Γερο-ἀράχνη ἦλθε κ' ἐστάθη ὄπισθέν του ὡσὰν κλητὴρ μήπως καὶ δραπετεύσῃ.

Ἡ Ἀκρὶς ἔφερε τὸν Βάτραχον. τὴν Γάταν καὶ τὸν Ποντικὸν εἰς ἕνα περίβολον ὁ ὁποῖος εἶχε τριγύρω ὑψηλὸν φράκτην, ὅπου ἐκάθηντο εἴκοσι τρεῖς κάνθαροι, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, εἰς τὸ μέσον δὲ αὐτῶν ἵστατο εἷς κριός, ὁ ὁποῖος ἦτον ὁ εἰσαγγελεύς.

Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν τί συνέβη ἐκεῖ, διότι οἱ ἔνορκοι συσκέπτονται καὶ ἀποφασίζουν μυστικά. Ἐν τούτοις γνωρίζομεν ὅτι ἡ Γάτα καὶ ὁ Ποντικὸς διεβεβαίωσαν ὅτι εἶδον μὲ τοὺς ἰδίους των ὀφθαλμοὺς τὸν Παρασκευᾶν νὰ κτυπᾷ τὸν Βάτραχον. Πιθανὸν νὰ τοῖς ἐφάνη ὅτι τὸν εἶδον, διότι, ὅπως εἴδομεν ἡμεῖς, δὲν τὸν εἶδον, ἀλλὰ τὸ ἔμαθον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Βατράχου. Μὴ σᾶς ἐκπλήττῃ ὅμως τοῦτο, διότι τοιαύτας μαρτυρίας καταθέτουν καὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὰ καυχῶνται ὅτι ἔχουν περισσότερον μυαλὸν ἀπὸ τὰ ζῷα.

Τέλος, διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογῶμεν, οἱ ἔνορκοι εὗρον ὅτι ἡ καταγγελία παρουσιάσθη καθ' ὅλους τοὺς τύπους, ὅπως ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ.

Τὸ Βῶδι ἔπαυσε νὰ ἀναμασᾷ κάτι τι τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ στόμα του, ὡς συνειθίζουν πάντοτε τὰ βῶδια, καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Παρασκευᾶν: «Ἔκλεξε, ποῖον θέλεις συνήγορόν σου», εἶπε μὲ αὐστηρὸν ὕφος.

Συνήγορος εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὑπερασπίζεται τὸν κατηγορούμενον καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποδείξῃ ἢ ὅλως διόλου ἀθῷον ἢ ὅτι ἔπταισεν ὀλίγον, ἐν ᾧ ὁ εἰσαγγελεὺς τὸν κατηγορεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποδείξῃ ἔνοχον.

Ὁ Παρασκευᾶς ὁ ὁποῖος εἴξευρε τόσα νομικά, ὅσα εἰξεύρετε καὶ σεῖς μικροί μου φίλοι, δὲν ἐνόει οὔτε γρῦ ἀπὸ τὰς λέξεις τοῦ Βοός, ἀλλ' ἡ Γερο-ἀράχνη τοῦ τὰ ἐξήγησε μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα ὅλα, ὅτι δηλαδὴ ἐπειδὴ πρόκειται νὰ τὸν κρίνῃ ὁ Βοῦς, ἂν εἶνε ἔνοχος ἢ ἀθῷος, εἶνε βεβαίως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ἕνα συνήγορον ὅπως τὸν ὑπερασπισθῇ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Παρασκευᾶς, ὁ ὁποῖος ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια, ἤκουσε τὸν μυκηθμὸν ἑνὸς μοσχαρίου, τὸ ὁποῖον ἐπλη-

σίαζεν ἐκεῖ, ὑποθέσας δὲ ὅτι τὸ μοσχάριον ἐκεῖνο, ἀφ' οὗ εἶχε τόσην δυνατὴν φωνὴν θὰ ἦτο καλὸς ῥήτωρ, εἶπεν εἰς τὸ δικαστήριον, μὲ φωνήν, ἡ ὁποία μόλις ἠκούετο, ὅτι ὡς συνήγορόν του λαμβάνει τὸ Μοσχάριον.

Τὸ Βῶδι ἔκλινε τὴν κεφαλήν του πρὸς τὸ Μοσχάριον, τὸ ἴδιον δὲ ἔκαμε καὶ ὁ Κριός, ὁ ὁποῖος ὡς εἴδομεν ἦτο ὁ εἰσαγγελεύς, καὶ ἑπομένως, ὡς συνήγορος τῆς κυβερνήσεως, ἔπρεπε ν' ἀντικρούσῃ τὸ Μοσχάριον.

Τὸ δικαστήριον ἀπετελέσθη ἀπὸ σεβασμίους τινὰς βατράχους, καὶ ἀνεγνώσθη ἡ κατηγορία, δι' ἧς κατηγγέλλετο ὁ Παρασκευᾶς ὅτι ἐπετέθη κατὰ τοῦ Βατράχου ἐνόπλως, μὲ κακὸν σκοπὸν καὶ κρυφά, ὅπως τὸν φονεύσῃ. Εἰς ὅλα αὐτὰ ὁ Παρασκευᾶς, κατὰ τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας τῷ ἔδωκεν ὁ συνήγορός του, ἀπεκρίθη:

—Δὲν εἶμαι ἔνοχος!

Καὶ ἡ δίκη ἤρχισεν ὡς δίκη ἀνθρώπων.

Ὤ, συμφορὰ ποὺ εὗρε τὸν Παρασκευᾶν! Μόλις ὁ συνήγορός του ἐπρόφερε τὴν πρώτην ἔνστασιν μὲ πολὺ χαμηλὴν φωνήν, δηλαδὴ ὅτι ὅλα ὅσα ἔλεγεν ὁ Κριὸς δὲν ἦσαν σωστά, ὁ Κριὸς ἐσκυθρώπασε τόσον αὐστηρῶς, ὥστε τὸ Μοσχάριον τὰ ἔχασεν ἐντελῶς καὶ δὲν εἴξευρε τί νὰ εἴπῃ· εἶπε μερικὰς ἀνοησίας μόνον, τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν εἰμπόρεσε νὰ ἐννοήσῃ, καὶ κατεντροπιασμένον ἐγύρισε τὴν ῥάχιν του καὶ ἔτρεξεν ἔξω εἰς τοὺς θάμνους.

Ὁ Κριὸς ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον του, ἀλλὰ τὸ Βῶδι τὸν διέταξε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του· καὶ ἔπειτα πολὺ δυσηρεστημένον ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τοῦ Μοσχαρίου, ἠρώτησε τὸν κατηγορούμενον μὲ αὐστηρὰν φωνήν, ἂν εἶχε νὰ εἰπῇ τίποτε πρὸς ἀπολογίαν του.

Ὁ ταλαίπωρος Παρασκευᾶς τόσον πολὺ εἶχε ταραχθῇ ἀπὸ τὴν φυγὴν τοῦ Μοσχαρίου, τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τοῦ Βῶδιοῦ, καὶ τὰ ἀπειλητικὰ κέρατα τοῦ Κριοῦ, ὥστε οὐδὲ λέξιν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ Βῶδι τοῦ εἶπεν ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ χάνῃ τὸν καιρόν του νὰ τὸν περιμένῃ.

Τότε οἱ ἔνορκοι συσκεφθέντες ἐξέδωκαν τὴν ἐτυμηγορίαν των δηλαδὴ τὴν ἀπόφασίν των, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Παρασκευᾶς ἐκηρύσσετο ἔνοχος.

Ὁ Παρασκευᾶς ὑπέθεσεν ὅτι μέγα κακὸν θὰ τοῦ συμβῇ καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ· ἀλλὰ τὸ Βῶδι, ὁ δικαστής, διέταξε τὴν Γερο-ἀράχνην νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ σταθῇ ὀρθὸς ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου· τότε δὲ ἐλαφρὸν μειδίαμα ἀγαθότητος ἐφάνη ἐπὶ τῆς σοβαρᾶς μορφῆς τοῦ Βῶδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπήγγειλε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν:

«Ὁ κατηγορούμενος καταδικάζεται νὰ σκέπτεται καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, ὁσάκις πηγαίνει νὰ κοιμηθῇ, ποσάκις τῆς ἡμέρας ἐκακοποίησε ζῷόν τι καθ' οἱονδήποτε τρόπον· καὶ ὅταν σκέπτεται ὅτι ἔδλαψε καὶ μίαν μυῖαν ἀκόμη νὰ λέγῃ μὲ τὸν νοῦν του: «Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν σκληρὰν διαγωγὴν τὴν ὁποίαν ἔδειξα σήμερον καὶ θὰ προσπαθήσω πολὺ νὰ μὴ ἐπαναλάβω τὴν κακήν μου πρᾶξιν».

— Ὤ! ἀνεφώνησεν ὁ Παρασκευᾶς ἀναπνεύσας θορυβωδῶς καὶ αἰσθανθεὶς τὸ στῆθός του ἐλαφρόν, τὸ ὁποῖον ἕως ἐκείνην τὴν στιγμὴν τοῦ ἦτο βαρὺ ὡς νὰ ἐκάθητο ἐπ' αὐτοῦ τὸ Βῶδι ἐκεῖνο, ὤ, θὰ τὸ κάμω, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, θὰ τὸ κάμω!

Τότε τὸ Βῶδι ἔκαμε νεῦμα μὲ τὴν κεφαλήν του, καὶ ἡ Γερο-ἀράχνη ἡ ὁποία ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐξετέλει καθήκοντα κλητῆρος, ὡς εἴδομεν, ὡδήγησε τὸν Παρασκευᾶν εἰς τὴν οἰκίαν του, παρακολουθούντων καὶ τῶν ἄλλων κατόπιν, τοῦ Κριοῦ, τοῦ Βατράχου, τῆς Γάτας καὶ τοῦ Ποντικοῦ.

Ἅμα ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ὁ Κριὸς καὶ ἡ Γερο-ἀράχνη ἐχαιρέτισαν μὲ ὑπόκλισιν καὶ ἀνεχώρησαν, ὁ Βάτραχος ἐπήδησεν ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ἡ δὲ Γάτα καὶ ὁ Ποντικὸς διηυθύνθησαν εἰς τὴν τρύπαν των, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ποντικὸς εἰσήρχετο εἰς τὴν ἰδικήν του ἡ Γάτα ὥρμησεν ἐπ' αὐτοῦ· ὁ Ποντικὸς ὅμως, παληκάρι 's τὰ πόδια, ἔφυγε ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς της, καὶ ἐπέστρεψε σῷος καὶ ἀβλαβὴς εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

Ὁ δὲ Παρασκευᾶς; Τὸ πρᾶγμα τοῦτο τὸ παράξενον ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν τοιαύτην ἐντύπωσιν, καὶ τόσον καλὰ ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν δικαστὴν Βοῦν νὰ μὴ βλάπτῃ τὰ ζῷα, ὥστε ἂν ὑπῆρχε καὶ ἐν Ἑλλάδι Ἑταιρεία προστατευτικὴ τῶν ζῴων δίχως ἄλλο θὰ τοῦ ἔδιδε τὸ βραβεῖόν της; ἀλλ' ἐν ἐλλείψει ταύτης ὁ διδάσκαλος τὸν ἐπαινεῖ, οἱ γονεῖς του τὸν θωπεύουν, καὶ τὰ καλὰ παιδία τὸν ἀγαποῦν, τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται, δὲν εἶνε μικρὸν βραβεῖον εἰς ἓν παιδίον.

Μίμησις Κρίτων

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΟΣ

«Ἀγαπητή μου Διάπλασις, δημοσίευσε σὲ παρακαλῶ κανὲν ἄλλο πείραμα, διότι ὅσα ἐδημοσίευσες ἕως τώρα πολὺ μὲ ἤρεσαν.»

Αὐτὰ μοὶ ἔγραψαν πολλοὶ μικροὶ φίλοι καὶ πολλαὶ μικραὶ φίλαι.

Καὶ ἡ Διάπλασις ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ πάντοτε νὰ εἶνε ἀγαπητή, ἐσκέφθη τί ὡραῖον πείραμα νὰ εὕρῃ καὶ εὗρε τὸ ἀκόλουθον τὸ ὁποῖον ἐλπίζει ὅτι θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ καὶ τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνωστρίας της.

Λοιπὸν προσοχή:

Ὁ Ἀλκιβιάδης θέλει νὰ προσφέρῃ ἓν τριαντάφυλλον εἰς τὴν ἀδελφήν του Ἀθηναΐδα, ἡ ὁποία ἑορτάζει τὰ γενέθλιά της· ἀλλὰ πῶς νὰ κάμῃ; Ἡ Ἀθηναΐς ἀγαπᾷ μόνον τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα, ἐνῷ ὁ κῆπός των ἔχει κόκκινα.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του τί πρέπει νὰ πράξῃ.

Ὁ πατήρ του κόπτει ἓν ὡραῖον κόκκινον τριαντάφυλλον, πηγαίνει εἰς τὸ μαγειρεῖον, λαμβάνει ἓν πύραυνον (μαγκάλι) πλῆρες ἀναμμένων ἀνθράκων, τὸ φέρει εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ῥίπτει ἐντὸς αὐτοῦ ὀλίγην κόνιν θειαφίου. Ἔπειτα κρατεῖ μερικὰς στιγμὰς τὸ κόκκινον τριαντάφυλλον ἐπάνω ἀπὸ τὸν καπνὸν τοῦ θειαφίου. Τὸ τριαντάφυλλον χάνει τὸ ὡραῖον τριαντάφυλλί χρῶμά του, κιτρινίζει ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀπὸ κόκκινον γίνεται λευκόν.

Ὁ Ἀλκιβιάδης τρέχει νὰ φέρῃ τὸ μεταμορφωμένον τριαντάφυλλον εἰς τὴν ἀδελφήν του.

Ἡ Ἀθηναΐς τὸ θαυμάζει καὶ τὸ θέτει ἐντὸς ποτηρίου περιέχοντος ὕδωρ.

Ἄλλη μεταμόρφωσις. Τὸ τριαντάφυλλον λαμβάνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀρχικόν του χρῶμα καὶ γίνεται πάλιν τοιοῦτον ὁποῖον τὸ ἔπλασεν ὁ ἀγαθὸς Θεός.

Καὶ ὅλοι σκέπτονται ὅτι πολὺ καλὰ κάμνει καὶ ξαναφορεῖ τὴν ὡραιοτάτην ῥοδινοῦ χρώματος ἐνδυμασίαν του, ἡ ὁποία τοῦ πηγαίνει πολὺ ὡραιότερα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΠΟΔΑΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΦΙΦΗΣ

Ἡ Φιφὴ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ποδαράκια της. Ἔχει δίκαιον νὰ τ' ἀγαπᾷ· τί χαριτωμένα ποδαράκια! Τί τριανταφυλλένια, στρογγυλούτσικα, παχούτσικα! Εἶνε δὲ καὶ διασκεδαστικά. Τὸ πρωὶ ἅμα ἡ Φιφὴ ἐξυπνήσῃ, τὰ ποδαράκια της πετοῦν τὸ πάπλωμα ἕως ἐκεῖ κάτω μακρυά, καὶ σηκόνονται ὑψηλὰ ἕως τὰ ματάκια της. Φαίνεται ὅτι, ὅταν ἕνα κοριτσάκι εἶνε δέκα μηνῶν μόνον, τοῦ φαίνεται νόστιμον νὰ βλέπῃ ἔξαφνα ἔτσι δύο ποδαράκια, διότι ἡ Φιφὴ ἀρχίζει ἀμέσως τὰ γέλοια, καὶ φωνάζει «Ἄ». Αὐτὸ δὲ τὸ «Ἄ» εἰς τὴν ἰδικήν της γλῶσσαν σημαίνει «καλὴ μέρα». Καὶ ἔπειτα τὰ ποδαράκια της τὰ φέρει τόσον κοντὰ εἰς τὰ χεράκια της, ὥστε ἅμα ἁπλώσῃ τὸ ἓν πιάνει τὸ ἓν καὶ ἅμα ἁπλώσῃ ἄλλο, πιάνει τὸ ἄλλο, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πιάνει τὰ ἓν μὲ τὰς δύο της χεῖρας, τὸ φέρει εἰς τὸ στόμα της καὶ τὸ βυζαίνει μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Ὅταν τὰ ποδαράκια φοροῦν τὰ ἄσπρα ἢ κόκκινα ὑποδηματάκια της, ἡ Φιφὴ τὰ θαυμάζει καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν τὰ βάζει εἰς τὸ στόμα της· τότε ἔχουν πολλὴν ἐργασίαν καὶ τῆς εἶνε πολὺ χρήσιμα. Καὶ ὅμως ἡ μικρὰ Φιφὴ δὲν τὰ μεταχειρίζεται ὅπως σὺ καὶ ἐγώ, διότι βαδίζει μὲ τὰς χεῖρας καὶ μὲ τὰ γόνατά της, τὰ δὲ ποδαράκια της ὁμοιάζουν μὲ τὴν οὐρὰν σκύλων τινῶν, διότι τῆς χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ φανερόνουν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν, καὶ ἐπειδὴ ἡ Φιφὴ εἶνε ὅλη χαρά, τὰ ποδαράκια της ὅλην τὴν ἡμέραν ἔχουν δουλειά. Ἂν ἕνα ἄλογο περνᾷ ἀπὸ τὸν δρόμον, ἂν ἡ γάτα ἐμβαίνῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ἂν ἀνοιχθῇ τὸ ἐρμάριον τὸ ὁποῖον ἔχει τὰ γλυκίσματα, ἂν ἔλθῃ ἡ μαμὰ νὰ ἰδῇ τὴν Φιφή, τὰ μικρὰ ποδαράκια δι' ὅλα αὐτὰ κτυποῦν εὐθύμως τὸ πάτωμα.

Ἀλλὰ τὰ ποδαράκια τῆς Φιφῆς δὲν τ' ἀγαπᾷ μόνον ἡ Φιφή, ἡ μαμά της πρὸ πάντων τρελλαίνεται δι' αὐτά. Πρωὶ καὶ βράδυ τὰ καταφιλεῖ καὶ τοῖς λέγει σιγά, σιγά:

«Μικρούτσικα ποδαράκια, εἶσθε παιγνιδάκια ἀκόμη, ἀλλ' ἅμα μάθετε νὰ περιπατῆτε θὰ μοῦ φέρετε τὴν ἀγαπητή μου Φιφὴν εἰς τὰ γάνατά μου. Νὰ εἶσθε πάντοτε εὐπειθῆ ποδαράκια, νὰ πηγαίνετε μὲ προθυμίαν ὅταν σᾶς φωνάζουν, νὰ τρέχετε μόνον διὰ τὰ καλὰ πράγματα, ποτὲ νὰ μὴ μάθετε νὰ κτυπᾶτε μὲ θυμὸν τὸ πάτωμα.. Τί ἄσχημος ποὺ εἶνε ὁ κρότος τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ κακὰ ποδαράκια! Καὶ πρὸ πάντων, ναί, πρὸ πάντων, ἀγαπητὰ ποδαράκια, ὅταν ἡ Φιφὴ γείνῃ μεγάλη καὶ θὰ τὴν λέγουν Σοφίαν, μὴν ἀπομακρυνθῆτε ποτὲ ἀπὸ τὸν ἴσιον, ἀπὸ τὸν καλὸν δρόμον, διότι μόνον αὐτὸς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν».

Σταματινα

ΓΛΩΣΣΟΔΥΤΗΣ

(Ν' ἀπαγγελθῇ μετὰ γοργότητος καὶ ἐπανειλημμένως χωρὶς ἀναπνοήν).

Γρήγορα Γρηγόρη προχώρει νὰ προφθάσῃς τὴν γρήγορη τὴν κόρη ποὺ τρέχει τρέχει γρήγορα σὰν γρήγορο ζαγάρι.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΑΝΙΣΤΡΟΝ

Ἡ Σερπετὴ καὶ ὁ Μαυρίκος ἐμβῆκαν εἰς ἓν μαγειρεῖον. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἓν μεγάλον κάνιστρον, τὸ ὁποῖον δίχως ἄλλο θὰ εἶχε ὡραῖα πράγματα μέσα του· βέβαια· ἀλλὰ τί κρότος, τί κίνησις ἐγίνετο ἐκεῖ μέσα; τί εἶχεν ἄρά γε τὸ κάνιστρον ἐκεῖνο;

Ἄ! Νά, κάτι τι τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ σηκώσῃ τὸ σκέπασμα, καὶ τότε ἡ Σερπετὴ καὶ ὁ Μαυρίκος παρετήρησαν κατ' ἀρχὰς ἕνα πόδι, ἀγκυλωτὸν καὶ ὑποκόκκινον.

Ἡ Σερπετή, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ φρόνιμη (ὁ Μαυρίκος λέγει δειλή) ἐπήδησε γρήγορα, γρήγορα ἐπὶ τῆς τραπέζης, διὰ νὰ παρατηρήσῃ τί θὰ συμβῇ.

Κατόπιν ἀπὸ τὸ κόκκινον πόδι ἐφάνη ἓν σῶμα σκεπασμένον ἀπὸ θώρακα ὑποπράσινον, ἔπειτα ἄλλο πόδι, ἔπειτα ἄλλοι θώρακες, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον δέκα δώδεκα ἀπὸ τὰ ὑποκείμενα αὐτὰ τὰ ὁποῖα κατώκουν ἐντὸς τοῦ κανίστρου καὶ τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν ηὐχαριστοῦντο ἐκεῖ μέσα, ἐκβάλλουσιν ἄλλο τὸ πόδι του, ἄλλο τὴν οὐράν του, ἄλλο τὸν λαιμόν του.

Ἡ Σερπετὴ ἔμενε συλλογισμένη καὶ συμμαζευμένη ἐπὶ τῆς τραπέζης, σκεπτομένη μὲ ποῖον τρόπον θὰ κατορθώσῃ νὰ βάλῃ 'ς τὸ δόντι κανὲν ἀπ' αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐμάντευσεν ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ ὄστρακόν των θὰ εἶχον ὡραίαν καὶ νοστιμωτάτην σάρκα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Μαυρίκος, τολμηρότερος, καὶ τὰ ἴδια σκεπτόμενος, ἐξηκολούθει νὰ περιφέρεται τριγύρω εἰς τὸ κάνιστρον.

Ἔξαφνα πούφ! ἕνας ἀπὸ τοὺς θωρακοφόρους τούτους ἐπροχώρησε τόσον πολὺ ἔξω, ὥστε ἔπεσε χάμω.

Ὁ Μαυρίκος ὁρμᾷ πρὸς τὰ ἐμπρός· ἐν τούτοις ἀκόμη διστάζει· ἀλλὰ ἡ καραβίδα ἐπὶ τῶν νώτων στηριζομένη, τοὺς πόδας ἔχουσα εἰς τὸν ἀέρα, εἶνε εἰς πολὺ εὐνοϊκὴν θέσιν. Ὁ γάτος ἁπλόνει τὸν πόδα του, ἀνοίγει τοὺς ὄνυχάς του καὶ τοὺς θέτει ἐπάνω εἰς τὴν καραβίδα.

Ἀλλά... νιά... ου... ὤχ! τί νιάου! Ποτὲ

δὲν ἠκούσατε παρόμοιον νιάου. Ἡ καραβίδα ἔκλεισε τὸ στόμα της καὶ κρατεῖ μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν τὰ πόδι τοῦ Μαυρίκου. — Νιάου! νιάου! νιάου! ξεφωνίζει οὗτος. Ἡ καραβίδα ἢ διότι δὲν ἐννοεῖ τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦν αἱ γάται, ἢ διότι εἶνε σκληροκάρδιος, σφίγγει δυνατώτερα. Ἡ μαγείρισσα τρέχει νὰ ἰδῇ ποιὸς κάμνει αὐτὸν τὸν τρομερὸν θόρυβον. Ἐλευθερόνει τὸν Μαυρίκον καὶ τὸν διώχνει ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον, ὅπως τοῦ ἔπρεπε. Ἡ Σερπετὴ τὸ εἶχε στρίψει προτήτερα ἅμα εἶδε τὴν μαγείρισσαν. Οὔτε αὐτὴ οὔτε ὁ σύντροφός της θὰ μάθουν τί οὐσίαν ἔχουν αἱ καραβίδες· ὁ Μαυρίκος ὅμως ὁσάκις, ἐνθυμεῖται τὸν πόνον του ἐκεῖνον, κάμνει ὅρκον ποτὲ πλέον νὰ μὴν εἶνε λαίμαργος.

Εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ σεῖς τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἔχετε περὶ λαιμαργίας καὶ χωρὶς νὰ πονέσητε, ὅπως ὁ Μαυρίκος.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

Τινὲς ἐκ τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν ἰδόντες τὴν λέξιν Ἡμεροδεῖκται εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου, ἔγραψαν πρὸς τὴν «Διάπλασιν» ἐρωτῶντες τί θὰ 'πῇ Ἡμεροδεῖκται.

Φαντάζομαι λοιπὸν μερικοὺς τῶν μικρῶν μας φίλων μὲ ποίαν ἔκπληξιν παρατηροῦν τὴν λέξιν ταύτην, τὴν ὁποίαν βλέπουν ἴσως πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν των.

— Ἡμεροδεῖκται; λέγουν, τί θὰ πῇ ἡμεροδεῖκται; εἶνε ἄστρον, ἰατρικόν, παιγνίδι, φαγητόν, ζῷον, τί εἶνε;

Δὲν εἶνε τίποτε ἀπ' αὐτά, μικραί μου κυρίαι καὶ μικροί μου κύριοι.

Οἱ ἡμεροδεῖκται εἶνε ἡμεροδεῖκται, δηλαδὴ δεῖκται τῆς ἡμέρας.

Ἐπὶ μιᾶς εἰκόνος κομψῆς παριστανούσης διάφορα πρόσωπα, καὶ τὴν ὁποίαν κρεμῶμεν εἰς ἓν καρφίον πλησίον τοῦ γραφείου μας, ἢ εἰς τὸ μέσον, ἢ ὀλίγον κατωτέρω καὶ πλαγίως ὑπάρχουν ἐπικεκολλημένα 365 τετράγωνα φύλλα χάρτου τῶν ὁποίων ἕκαστον παριστάνει μίαν ἡμέραν τοῦ ἔτους, καὶ δεικνύει τί ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἔχομεν, πόσας ἔχει ὁ μήν, τί μὴν εἶνε κτλ. κτλ. κτλ.

Πόσα πράγματα λέγουν αὐτοὶ οἱ κύριοι ἡμεροδεῖκται; τί φλύαροι ποῦ εἶνε αἵ; θὰ εἰπῆτε.

Διόλου φλύαροι· διότι φλύαροι εἶνε ὅσοι λέγουν ἀνοησίας, ἐν ᾧ ὅσοι εἰξεύρουν πολλά, καὶ τὰ λέγουν ὅταν πρέπῃ, λέγονται σοφοί.

Οἱ ἡμεροδεῖκται λοιπὸν εἶνε σοφοί· καὶ ἰδοὺ διατὶ εἶνε σοφοί.

Διότι ἐν ᾧ σὺ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἄλλος δὲν εἰξεύρομεν πότε θὰ εἶνε τὸ Πάσχα, πότε τὰ Χριστούγεννα, πότε αἱ Ἀπόκρεω, οἱ ἡμεροδεῖκται τὸ εἰξεύρουν καὶ μᾶς τὸ λέγουν ὅταν πρέπῃ.

Εἰξεύρουν ἑκάστη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, Δευτέρα, Τρίτη κτλ. τί ἡμέρα τοῦ μηνὸς εἶνε καὶ τὸ σημειόνουν μὲ μεγάλους, μεγάλους ἀριθμούς, ὡς παραδείγματος χάριν **Δευτέρα 1 Νοεμβρίου**, ἔπειτα εἰξεύρουν πόσαι ἡμέραι τοῦ ἔτους παρῆλθον ἀπὸ τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λέγουν ὅτι μέχρι τῆς **1 Νοεμβρίου**—ἐπειδὴ ἐλάβομεν ὡς βάσιν αὐτὴν τὴν ἡμερομηνίαν—παρῆλθον 305 ἡμέραι, καὶ ὅτι μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου μένουν ἀκόμη 60 ἡμέραι.

Δὲν ἔχω δίκαιον νὰ λέγω ὅτι εἶνε σοφοὶ οἱ ἡμεροδεῖκται; εἰξεύρουν προσέτι πόσων ἡμερῶν εἶνε ἡ σελήνη, ποίαν ὥραν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, καὶ ποίαν ὥραν δύει — εἰξεύρουν καὶ ἀστρονομίαν! — καὶ εἰξεύρουν ἀπ' ἔξω καὶ ὅλας τὰς ἑορτάς.

Καί, ἐπειδὴ ὁμιλοῦμεν περὶ ἑορτῶν, φαντάσου, μικρέ μου ἀναγνῶστα, ὅτι κάθησαι καὶ μελετᾷς, καὶ ἀπὸ τὴν μελέτην ἐλησμόνησας καθ' ὁλοκληρίαν ὅτι σήμερον ἑορτάζει ὁ ἐξάδελφός σου Νῖκος, Παῦλος, Κώστας· πλησίον σου δὲν εἶνε κανεὶς νὰ σοῦ τὸ ὑπενθυμίσῃ· ἂν δὲν τὸν ἐπισκεφθῇς, καὶ σὺ θὰ λυπηθῇς καὶ ἐκεῖνος θὰ δυσαρεστηθῇ· τί νὰ γείνῃ; νὰ μὴ τὸν ἐπισκεφθῇς! ἄ! κ' ἔπειτα δίχως ἄλλο θὰ ἔχῃ καὶ κανένα γλυκισματάκι διὰ τὴν ἑορτήν του· ὤ! δυστυχία! εὐχαρίστησις τῆς καρδίας καὶ εὐχαρίστησις τῆς γλώσσης θὰ χαθοῦν! λοιπὸν ῥίπτεις τὸ βλέμμα σου ἐπὶ τοῦ ἡμεροδείκτου σου, χωρὶς κἂν νὰ λάθῃς τὸν κόπον νὰ τὸν ἐρωτήσῃς, αὐτὸς σοῦ τὸ λέγει, καὶ τρέχεις εἰς τὴν ἐπίσκεψιν.

Ἀλλὰ λέγει κ' ἓν ἄλλο ἀκόμη ὁ ἡμεροδείκτης, τὸ ὁποῖον ὅμως τὸ λέγει μὲ στιγανὴν φωνήν, καὶ πρέπει νὰ προσέξῃς πολὺ διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃς καὶ τὸ ἐννοήσῃς.

Ὅταν ἀφαιρῇς ἓν πρὸς ἓν τὰ φύλλα του καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὀλιγοστεύουν, τότε σοῦ λέγει: Αὐτὰ τὰ φύλλα ποὺ μοῦ ἀφαιρεῖς εἶνε ἡμέραι τῆς ζωῆς σου. Τὸν καιρὸν δὲν σοῦ τὸν ἔδωκεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ τὸν περνᾷς εἰς τὰ χαμένα· ὅταν ἑτοιμάζεσαι ν' ἀφαιρέσῃς ἓν φύλλον μου, νὰ σκέπτησαι, εἰς τί ἐχρησιμοποίησας τὸ παρελθὸν φύλλον, δηλαδὴ τὴν παρελθοῦσαν ἡμέραν, καὶ μόνον ἂν ἔμαθες κάτι τι, ἂν ἔγεινες κατά τι καλλίτερος, εἶσαι καλὸν παιδίον, ἄλλως εἶσαι ἀσυλλόγιστον παιδίον, καὶ μίαν ἡμέραν, ὅταν θὰ ἔχῃς ἀφαιρέσει πολλὰ φύλλα ἀπὸ τὸν ἡμεροδείκτην, καὶ θὰ ἔχῃς φορτώσει μὲ πολλὰ ἔτη τὴν ῥάχιν σου, ματαίως θὰ μετανοῇς πικρά. Εἰς τὸν ἡμεροδείκτην τῆς ζωῆς μας δὲν κολλῶνται πλέον τὰ ἀποσπασθέντα φύλλα!

Τί σοφοὶ αὐτοὶ οἱ ἡμεροδεῖκται! Δὲν ἀρκεῖ ποῦ ξεύρουν τόσα ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ ξεύρουν καὶ δίδουν καὶ συμβουλὰς ἀκόμη.

Πῶς σᾶς φαίνεται;

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Πόσον εὐτυχῆ εἶνε εἰς τ' ἄλλα ἀνεπτυγμένα καὶ ἀληθῶς πεπολιτισμένα ἔθνη τὰ παιδία! Ἔχουσι πολλά, ποικίλα, ὡραῖα παιδικὰ βιβλία εἰς τὴν γλῶσσάν των καὶ σχηματίζουσιν ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας.

Καὶ τὰ βιβλία ἐκεῖνα εἶνε μὲ τόσην χάριν γεγραμμένα, κινοῦσι τόσον πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδίων, ἀποτείνονται τόσον ἐπιτυχῶς εἰς τὰς παιδικὰς καρδίας, ὥστε τὰ παιδία δὲν τ' ἀναγινώσκουσι μόνον καὶ μόνον διότι τοῖς ἐπιβάλλουσιν οἱ γονεῖς ἢ οἱ διδάσκαλοι νὰ τ' ἀναγνώσωσιν, ἀλλὰ διότι τὰ εὐχαριστεῖ, τὰ καταθέλγει ἡ ἀνάγνωσίς των καὶ μόνα των ἐπιθυμοῦσιν, ἀνυπομονοῦσι νὰ τ' ἀναγνώσωσιν.

Τοιαῦτα βιβλία, ὧν μεγίστη δυστυχῶς ὑπάρχει ἔλλειψις ἐν Ἑλλάδι, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐκδώσωμεν ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον Βιβλιοθήκη τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ διαφόρους σειρὰς τόμων περιεχόντων διάφορα ἀναγνώσματα τῆς οἰκίας ἢ τοῦ σχολείου, ἤτοι παιδικὰ δραμάτια, κωμῳδίας, ποιήματα, διηγήματα, παιδικὰ μυθιστορήματα, διαλόγους, παιγνίδια, ἐγκύκλια μαθήματα συντεταγμένα πάντα κατὰ τὰς νεωτάτας μεθόδους καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑγιεστάτων παιδαγωγικῶν ἀρχῶν. Οἱ πλεῖστοι τῶν τόμων τούτων θὰ εἶνε πρωτότυπα ἔργα τῶν δοκιμωτέρων παρ' ἡμῖν παιδικῶν συγγραφέων, τινὲς δὲ καὶ μεταφράσεις μετεσκευασμέναι πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλληνοπαίδων κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν ἔργων τῶν διασημοτέρων ξένων παιδικῶν συγγραφέων.

Τὸν πρῶτον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» θ' ἀποτελέσωσι ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ὑπὸ **Αἰμυλίου Εἰμαρμένου**. Δηλαδὴ μικραὶ σκηναὶ δυνάμεναι νὰ παριστάνωνται εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, τὰ Σχολαρχεῖα, τὰ Παρθεναγωγεῖα, τὰ Νηπιαγωγεῖα καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις, ὑπὸ 2, 3, 4, 5 ἢ καὶ περισσοτέρων προσώπων, ἢ μόνον ἀρρένων, ἢ μόνον θηλέων, ἢ καὶ ἐκ τῶν δύο γενῶν. Τινὲς τῶν διαλόγων τούτων, παρασταθέντες κατὰ τὰς ἐξετάσεις τινῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἔτυχον θερμοτάτης καὶ ἐνθουσιωδεστάτης ὑποδοχῆς.

Ὅπως συντομεύσωμεν τὸ μακρὸν μηνιαῖον διάστημα, τὸ ὁποῖον παρεμπίπτει ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἑνὸς φυλλαδίου τῆς «Διαπλάσεως» μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἄλλου, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐκδίδωμεν περιοδικῶς καὶ τὴν Βιβλιοθήκην κατὰ τεῦχη, ἅπαξ τοῦ μηνός, ὥστε ὁ γινόμενος συγχρόνως συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης νὰ λαμβάνῃ τὴν 1ην μὲν ἑκάστου μηνὸς τὴν Διάπλασιν, τὴν 15 δὲ τὴν Βιβλιοθήκην, ἤτοι δύο περιοδικὰ ἀναγνώσματα ἐν διαστήματι ἑνὸς μηνός.

Λεπτομερεστέρας πληροφορίας περὶ τῶν ὅρων τῆς ἐκδόσεως καὶ τῆς συνδρομῆς τῆς Βιβλιοθήκης τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἴδετε ἐν σελίδι 160.

Ἡ μεγίστη ἐπιτυχία τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ἥτις μαρτυρεῖ βεβαίως ὅτι δὲν παρενοήσαμεν ὑπὸ ποίαν μορφὴν πρέπει νὰ παρουσιάζηται πρὸς τοὺς ἑλληνόπαιδας κομψόν, τερπνόν, καὶ ἐνδιαφέρον ἀνάγνωσμα, καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῆς συνεργασίας τῶν δοκιμωτέρων καλάμων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολογίας, τοὺς ὁποίους συνεκεντρώσαμεν καὶ περὶ τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων», πείθει ἡμᾶς ὅτι μεγάλη ἐπίσης θὰ εἶνε ἡ ἐπιτυχία καὶ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ ὅτι θὰ ὑποστηριχθῇ καὶ αὕτη ὑπὸ τῶν φίλων τῶν γραμμάτων, ὡς ὠφελιμωτάτη, μεθ' ὅσης προθυμίας καὶ ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

☞ Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν ἑόδομον διαγωνισμὸν θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς δωμάτιόν τι εὑρίσκεται ἡ μικρὰ Εὐγενία καὶ ἡ γραῖα μάμμη της, ἡ ὁποία δυστυχῶς δὲν ἀκούει. Ἡ Εὐγενία δὲν εἰξεύρω πῶς κάμνει καὶ πίπτει. Ἡ μήτηρ της, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὸ πλαγινὸν δωμάτιον ἀκούσασα τὸν κρότον, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν φωνὴν καὶ κανὲν κλάψιμον, ἐμβαίνει εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο ἡ Εὐγενία καὶ εὑρίσκει αὐτὴν ἥσυχον.

— Ἔπεσες; τὴν ἐρωτᾷ.

— Ναί, μητέρα.

— Καὶ πῶς τώπαθες καὶ δὲν ἔκλαψες;

— Δὲν ἔκλαψα... γιατὶ ἡ γιαγιὰ δὲν ἀκούει!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

Εἰς τὸ σχολεῖον ἡ διδασκάλισσα τραγῳδεῖ ἓν νέον ᾆσμα διὰ νὰ τὸ μάθουν αἱ μικραὶ της μαθήτριαι. Μόλις ἐτελείωσε τὸ ᾆσμα, ἡ μικρὰ Θεοδώρα ἐξάγει τὸ μανδύλιόν της, δένει κόμβον, καὶ τὸ θέτει πάλιν εἰς τὸ θυλάκιόν της.

— Γιατί ἔδεσες κόμβο; τὴν ἐρωτᾷ μία συμμαθήτριά της.

— Γιὰ νὰ μὴ λησμονήσω τὸ καινούργιο ᾆσμα. Ἡ γιαγιά μου μοῦ εἶπε, σὰν θέλω νὰ θυμηθῶ κάτι τι, νὰ δένω κόμβο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορκορᾶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

142. Φωνηεντόλεπον: Ὁ πλ*τ*ς—κ**—ἡ—*ζ* *—δ*γ—*ν*—*π*λ*τ*ς—*ν*γκ***—*ν*—μ*ρφ*θ*—κ*λλ*ς·—·—*νθρ*π*ς,—δ**π*—τ*ς—πλ**σ*ς—κ** —τ*ς—σπ**δ***τ*ρ*ς—πρ*ς—τ*ν—*νθρ*π*τ*τ*—*π* ρ*σ**ς—*φ**λ*μ*ν—**ς—*νθρ*π**ς—γ*νν*θ*ντ*ς—*ν —τ*—π*ν**—κ**—σ*ν*ν*τρ*φ*ντ*ς—μ*τ*—**τ*ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόρου Παιδός.

143. Παίγνιον. Τίς δύναται, εἰσερχόμενος δι' ἑνὸς ἐκ τῶν δύο ἀνοιγμάτων τοῦ κάτωθι λαβυρίνθου νὰ φθάσῃ εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ χωρὶς νὰ διασταυρώσῃ καμμίαν γραμμήν;

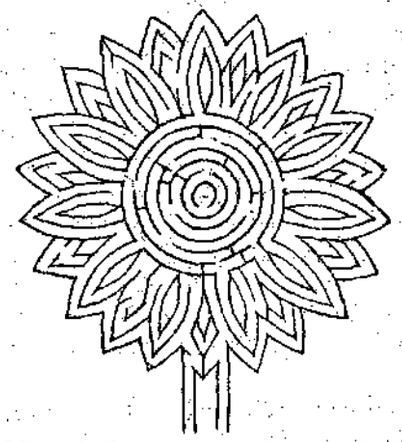

144. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου οὐδέποτε εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ σύνολόν μου εἶνε δένδρον τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Χαρίτων τοῦ Θεοῦ

145. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτον μου εἶνε γράμμα, ἐπίσης καὶ τὸ δεύτερόν μου καὶ τὸ τρίτον μου· τὸ σύνολόν μου εἶνε μέγιστον μέρος τῆς γῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱερολογίου καὶ τῆς Φατινίτσας.

146. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα ἐστὶ τὸ πρῶτόν μου, λάμπει τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ ὅπλον στρατιωτικὸν ἐστὶ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Κατίνας Ζιβαντοπούλου.

147. Λεξίγριφος. Μὲ κεφαλὴν καὶ οὐρὰν εἶμαι θηρίον, ἄνευ αὐτῶν εὑρίσκομαι εἰς τοὺς κήπους.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντέρου Νίκης.

148. Μεταγραμματισμός. Μὲ τελικὸν ς εἶμαι κωμόπολις, μὲ τελικὸν γ εἶμαι οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἠλ. Γ. Κάβουρα.

149. Ἐρώτησις. Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ποτε θὰ διηγηθῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμπαθητικοῦ.

150. Ἐρώτησις. Πότε τὰ μαῦρα πρόβατα τρώγουν περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄσπρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικήν

151. Enigme.

Trois guides à la fois, me prenant à leur gré,
Dirigent tous mes pas. Je parle au figuré.
Je porte dans mon sein une liqueur obscure,
Que je puise en un vase, à petite mesure;
J'en mouille les sentiers où l'on me fait courir,
Et tout mon exercice est d'aller et venir.

152. Metagramme.

Quels sont les mots qu'on peut faire en changeant la première lettre du mot *foule*?

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ

Ἀγραφιώτης καὶ Ἀγραφιώτισσα 6. — Ἀηδὼν ἡ Ῥάπτρια 4. — Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου 5. — Ἅδως 9· — Ἀκανθυλλὶς 9. — Ἀνατέλλουσα Σελήνη 5. — Ἀνθόστρωτον Ἄδυτον 10· — Ἄνοιξις 9· — Ἀπόλλων ὁ Μουσηγέτης 9. — Ἀραβικὸς Ἵππος 4. — Βουρνάζος Κωνστ. καὶ Γεώρ. Χ. 6. — Διοδεικόνα 11. — Ζεφύριος Αὔρα 10. — Θεοχάρη Ἤλιοθ. καὶ Σταῦρος Π. 6. — Ἱερολοχίτης 3 η' καὶ 6. — Ἴον 7. — Κεχαλδὴ Ἰωάννα 7. — Κίχλη 10· — Κόμης Μόντε Χρίστος 7. — Κοκκίδης Ν. 6. — Κουτσαριάδου Μαρία 7. — Κρίνον τοῦ Ἀγροῦ 10. — Λέων τῆς Νουμιδίας 6. — Μασκίαν 6· — Μαῦρον Πτηνὸν 5. — Μαυρουδένης Ἀλεξ· θ η' — Μέγας Ἀλέξανδρος 6. — Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης 9. — Μέλισσηνδς Γεράσιμος 18 (Εἴγε! Γεράσιμε!). — Μερσεδὴ 9. — Μικρὰ Πετελούδα 4. — Μικρὰ Σεισουρήθρα 12 η'. — Μαῦρος Διάβολος 3· — Μυρσιαγκόπουλος Ἰωάν. Δ. 4. — Οἰκονόμου Ἀνδρ. Π. 7. — Ὀλύμπιος Κωνστ. Ν. 2. — Παπαδόπουλος Γεώρ. 3. — Πασκαλαυλὶς 6. — Πιτεινὸς τῆς Ὀδησσοῦ. — Ῥοδόχρους Μηλέα 10. — Σαρηγιάννης Γ. Ι. 4 — Σέρριον Τεῖχος 4. — Σκόλα Εὐγενία 10. — Ταυλαρίδης Ἀγαμ. 9. — Τζάβας Ι. Κ. 9. — Ταλιφέτσιλης 10. — Φαληρικὴ Ἀκτὴ 7. — Φατινίτσα 4. — Φιλέρημος Τρυγὼν καὶ Μέλας Ἀετὸς 4. — Ψύλλας Νικόλαος 8.

ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1883 ΘΑ ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΜΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΥ

Ἕνεκα τῆς ὑπερτιμήσεως τῶν πλείστων ἐκ τῶν δαπανῶν τῆς «Διαπλάσεως» συνεπείᾳ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος ἐν τῷ Κράτει, καὶ ἕνεκα τῆς προσθήκης τοῦ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου καὶ τῶν σπουδαιοτάτων μεταρρυθμίσεων καὶ βελτιώσεων αἵτινες θὰ ἐπενεχθῶσιν εἰς τὸ φύλλον ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1883 καὶ περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐν σελίδι 145,

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1883

Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2,80 (*). — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀργυρᾶ φράγκα 3,50 (*).

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι καὶ προπληρωτέαι.

Εἰς τὸν ἐγγράφοντα **5** ἕως **10** συνδρομητὰς καὶ προπληρώνοντα τὰς συνδρομὰς αὐτῶν συγχρόνως ὅλας στέλλεται πρὸς αὐτόν, ἢ πρὸς οἱονδήποτε ἄλλον θελήσῃ, ἓν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» ἐπὶ ἓν ἔτος δωρεάν. Ἀφίεται δ' ἔκπτωσις φρ. **20** ἐπὶ τοῖς **100** εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν **10**.

☞ **Βιβλιάριον περιέχον Διηγήματα τοῦ διασήμου Ἄνδερσεν, μεταφρασθέντα ὑπὸ Αἰμυλίου Εἰμαρμένου, θὰ δωρηθῇ πρὸς μόνους τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1883 ὅσων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ ληφθῇ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως» μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ.**

ΑΡΧΕΤΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1883

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περὶ ἧς ἴδε τὴν ἐν σελίδι 158 ἀγγελίαν

ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ ΘΑ ΕΚΔΟΘΩΣΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1883

Ἕκαστος τόμος θ' ἀποτελεσθῇ ἐκ 200 περίπου σελίδων μεγέθους τοῦ ἡμίσεος τῆς σελίδος τῆς «Διαπλάσεως». Ἡ ἔκδοσις θὰ γίνηται κατὰ τεύχη, ὧν ἕκαστον ἐκ 32 σελίδων θὰ δημοσιεύηται τὴν 15ην ἑκάστου μηνὸς καὶ θὰ διανέμηται εἰς τοὺς συνδρομητάς.—**Παιδικοὶ διάλογοι** ὑπὸ Αἰμυλίου Εἰμαρμένου θ' ἀποτελέσωσι τὸν Α' τόμον.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΤΟΜΩΝ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2,80 (*). — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀργυρᾶ φρ. 3,50 (*).

Διὰ τοὺς ἐγγραφομένους συγχρόνως εἰς τὴν «Διάπλασιν» καὶ τὴν «Βιβλιοθήκην» συνδρομὴ καὶ τῶν δύο ὁμοῦ:

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 3. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀργ. φρ. 6,50.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα· καὶ δὲν γίνονται δεκταὶ συνδρομαὶ διὰ τὸν ἕνα μόνον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης». — Οἱ περὶ δωρεᾶς καὶ ἐκπτώσεως ὅροι οἱ ἰσχύοντες διὰ τοὺς ἐγγράφοντας συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» πλείονας τῶν **5** ἰσχύουσιν ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς ἐγγράφοντας πλείονας τῶν **5** συνδρομητὰς τῆς «Βιβλιοθήκης».

(*) Αἱ συνδρομαὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων (τῶν 10—30 λεπτ.) Ἑλληνικῶν καὶ ἄλλων τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὡς καὶ δι' Αἰγυπτιακῶν καὶ Ἀμερικανικῶν· ἐὰν δὲ εἶνε πολλαί, μόνον διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἐπιταγῶν, διὰ τοκομεριδίων τῶν Ἑλληνικῶν δανείων, διὰ χρυσῶν νομισμάτων, χρηματοδεμάτων καὶ συναλλαγματικῶν. Διευθύνονται δ' ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν διευθυντὴν «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εἰς Ἀθήνας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» Παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἀδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν ἀριθ. 2, ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλᾶ, 1882 — Β', 377.